

Litterär Tidning.

N:o 62.

Fördagen den 3 Augusti.

1839.

Om Tysklands Litteratur och Cultur för närvarande.

Med anledning af

Deutschlands jüngste Literatur- und Cul-
turepoche. Charakteristiken von Herman
Marggraff. Leipzig. 1839.

En i ofwanprisne arbete citerad författare, Dieserweg, vitrar derstädes (pag. XI): "Wår tid förefaller mig såsom en högst betydelsefull tid; betydelsefull med afseende på sin wigt för nästkommande århundraden, emedan den arbetar på fundamenter för dessamma; betydelsefull med afseende på de krafter, som lyda des wîk, i fall man försår att begagna dem för grundläggningen af ett nytt tidehwarf. — Det förefaller mig, som wore hvarje dag, hvarje stund af dyr wigt. Denna känsla beherrskar mig ofta till den grad, att samtidens lättsinne synes mig såsom en gigantisk ironi af ödet. Vi borde endast båra det tunga allvaret på pannan, ärligheten på tungan, sannversgrannheten i hjertat, men lättsinnen står skifvet på vår panna" o. s. w. — Författaren sjelf yttrar längre fram (sid. 6): "Vi lefwe i en diplomatisk tid, i de mercantila verxelnoternas och den diplomatiska notweplingens tid, en grundfarafter, som uttrycker sig icke allena i den politiska verlden, utan äfven i den sociala, den litterära och den industriella." — Man skulle kunna påstå att dessa båda citater angifva den allmänna tendensen i den skrift, som vi gå att anmälta för den Svenska allmänheten. Hwad den sednare angår får förf. under loppet af sitt arbete tillfälle att på ett lika originellt, som öfvertygande och trôstände sätt uttrycka sin fatt; hwad den förra refexionen beträffar skulle man kunna anmärka, att den eger sin tillämpelighet på alla tider, så wida i hvarje föregående period willkoret innehâlls för den kommande, och historien sjelf endast erbjuder anblicken af en i följd af föregående tiders ansträngningar förgiggângen, upphörlig utveckling. Historien känner ingen ting stationärt; den är en organism, hvars rot nedskuter i sagans och traditionens heliga jord och hvars frona hvâlfsver sig altinärmare den himmel, hvars Herrskare ensam stâdar rymden, inom hvilken den i tidens

fullbordan skall blomstra såsom ett helt, ett fulltvert. Men, för att bibehålla liknelsen, tider gifwas, då denna organism, i följd af stagnantere lust, af qwalm och irre sâklighe, tills widare stannar i verren, vynar och hotar att qvâlwas, då den "med längtan, men med bâfwan" afbildar den storm och âfka, som skall rensa lusten omkring den och skaffa den andrum, då des blickar wända sig på des egen elände, då des werksamhet blic mera reflecterande i motsatts mot des föregående nästan onedwerna rapida progression. Måhända är detta tillstånd samtidens; och, om så är, eger ifrågavarande påstående en mer än allmän tillämpelighet.

Hwad menar tiden, hwad will den? Är en fråga; som i våra dagar kanske mera än någonsin satt husvonden och pennot i werksamhet. Vi anse swaret ganska enkelt, om äfven allmänt och obestämrd: den will nu, såsom fördom, framåt. Den andra frågan: huru skall detta tillgå? lemma wi åt historien sjelf att besvara. Vi menniskor hinna blott sällan emer åu individuell medvetenhet: historiens data gifwa sig för samtidens omedvetet; men det förfutnas häfder wittna att de dersöre icke giwa sig slumpvis, att de följaktligen ledas af en magt, hvilken af somliga kallas irre/nödwändighet, af andraförson, en magt, som i det närvarande blott Proteus-artade i stânde keptnader framstyrta, men i det förfutna visar sig såsom en högre intelligens, som hvarken saknar syste, bestämmhet eller consequens.

"Historishet," "historisk Schola" äro ord, som af wâdra dagars folkmän blifvit tagna i en förebrâende betydelse. En närmare utveckling af ofwanstående raisonnement torde afghöra, om det skett med rätta. Historien sjelf, sedd i universell dager, är liberal och måste vara det, så wida menniskosläget, hvars öden den tecknar, i sin egen stråvan till cultur visat sig frisinnadt. Hvarje häftforskingens idkan, så framt han icke med ensidighet och förkärlek fäster sig vid särskilda tider, hvarf, hvilkas mörker gommer hufvet öfver det hela, måste ifswas för menslighetens stora och heliga mål, fri utveckling af des krafter. Ut detta sannit, så måste man betrakta hvarje ihårdig genomgripande conservatorism såsom en synd mot Historiens helige Ande. Men, å en annan sida den progres-

va tendensen kan räka på willowågar, det liberala nitet kan urarta till blindhet, förbi sitt egentliga mål och rusa åstad emot institutioner, hvilkas fall, möjligen önskwardt i en mer eller mindre afslagen framtid, endast skulle förwirra utvecklingsprocessen; den kan uttömma sin kraft i åstan efter reformer, som föga eller intet bidraga till befrämjande af det egentliga målet. Och i sådan händelse blifwer det en oafvislig pligt för hvarje liberal tänkare, att på ett öfvertygande sätt fästa samtidens uppmärksamhet på de irringar, som hota att fördela om icke tillintygöra de krafter, som den behöfwer hålla koncentrerade för sin ådra stråfwan.

Wär tid är en dyster tafla. Dels färg är en blek afmattning Den unga tiden, hvars första anlopp skedde genom Franska revolutionen, har antingen ännu icke utkämpat sin kamp, eller har dels stråfwan varit fruktlös; något hittills verhört i historien. Vi antaga det första, och förmena, att de sridande magterna ingåt en wapenhila, hvarunder de bekämpa hvarandra med mer eller mindre hotfulla blickar, mer eller mindre häftiga ord. Sådant är den politiska werldens tillstånd. Den litterära liden af ett analogt. Men öfwer detta qvalm hänga kanhända förfärliga åskor: stora rustningar göras kanhända under dessa suckar af ansträngning. Hurusom heldst, tillståndet är siktligt, men regeringarne, ja nationerna själva i wis mån tyckas finna sig väl derwid. Julirevolutionen, hwarvid mängen fäste så stora förhoppningar, var ett dödsfödt foster af det gevakna frihetsbegäret, och Frankrikes konung gör allt att förebygga nya ansträngningar af samma farliga flag. Tyskland förför ännu sin sönn, omväktadt af Wiener-Congressens sime-kande löften och "das junge Deutschland" är en ganska mäls produkt af dels oroliga drömmar. Cabinetterne hafwa swurit fredens Gud en ewig trohet och det med skål: ty kriget gör nationerna medvetna af sina krafter och skulle mäshända åstadkomma en mindre behaglig förändring i det behagliga status quo. — Rätt beränkt ligger dock kanhända endast deruti ett räddningmedel utur den apathiska slumraren, som försörjer Europas krafter, och som icke saknar sina wamphyrer.

I tider af förlappning går religiositetet under. Vi tale i allmänhet. De lärde må med aldrig så mycket nit fördjupa sig i theoriens: utsvingen blir mer och mer främmande för nationerna. I vår ensidiga rigtning till materiell förförfran glömma vi våra moraliska behof. Vi anse os nästan kunnat umbära en himmel; ty vi tänka icke på att försaka vår werld, och vår stråfwan går förmäligast ut på att göra den så confortabel som möjligt. Själva den söna litteraturen gråtfwer ned sig i materien, eller svävar på ytan af tillfälliga tidssförhållanden. Ännu en gång, vi tales i allmänhet. Wiserligen tro vi ännu på sätt och vis på en Guddom: den Conservative hypokriten bugar sig i all ödmjukhet för en Gud, hvars ansigte han ei skrädat, men hvars tillvaro han för consequensens skull erkänner, den petulante Jakobiner-pojken ser sig med en wis skygghet omkring efter tillfälle att få gyckla bakom hans rygg: den ene will ei förlora honom för "måhans" skull: den andre fruktar honom på samma sätt som han fruktar för spöken, naturligtvis förnekande både. I sanning, man kunde fräskas att anse en årlig dieswulsttjänst bättre än denna lumpna

halshet, som i mer än ett afseende är ett af tidens mörkaste tecken. Vi storma icke himmelen, ty vi räcka icke dit: den Olympiske Zeus kan spara sina blixtar: vi äro inga Titaner.

Det ser ut, som skulle samtidens öga i vår dagar hafva börjat öppnas för dels djupare egentliga behof. Det spörs från mer än ett håll en klagan, som här och där genom sin kraft och knotfulla ton ger till färra att den icke är helt och hället slafwens. Man har börjat fästa den allmänna uppmärksamheten på behofvet af reformer, som, ehuvi vid försä påseendet mindre kraftiga än de vanliga liberala manoeuvrerna, likväl äro tillräckligt djupgående, för att kunna fallas radikala. De gälla förnämligast den allmänna uppsättningen, d. v. s. de gälla en hel framtid. Samtiden är ohjelplig: "den har kommit derhän, att den, för att tala med den Romerska häfdatecknaren, hvarken liden sina brister eller botemedlen derför": den har derföre med skäl lemnat sig sjelf åt sitt öde, och i skället fästat sina blickar på det uppväxande slägnet, sökande en tröst ur att i det samma få fortlefwa. Mätte den derwid blott ihogkomma, att werlden icke behöfwer några halflärda själskrypplingar, utan menniskor: mätte den uppsöstra den yngre generationen hvarken till en grubblande ålderstigenhet, eller en barnslig fäsfäuga, utan till ett gladt och manligt allvar, en kraftig, fullblodig enkelhet. Grubblare och därrar hafwe wi nog.

Vi öfvergå från dessa allmänna betraktelser till den sida af närsidens verksambet, som omfattar Litteraturen. Mähända så wi under framställningen af vår Förf:s åsigtet tillfälle att mer än en gång återkomma till de ämnen, som vi afsbrutit.

Kanske röja sig tidens brister ingenstades på ett mera framfickande sätt än i dels söna litteratur. Man har fallat witterheten bildningens blomma, och den är så: der näringssakterna äro förfämda blixtblomman tynande. När det politiska lifvet fragnerar, framträder ej sällan witterheten än i widunderliga utvexter, som förgåfves göra onödigt på form-fönheter, än i halvönskade knoppar, som förgåfves söka dölja sin parasitiska natur. Tysklands nästförsutna losande witterhetsperiod, skapad af Goethe och hans samtid, inträdde på den tid, då den Franska revolutionen skakade den uråldriga monarkiens grundvalar, och utvecklade sin söna blomma, då Napoleons segerrika örnar slögo öfwer Europa. Napoleon föll, l'ancien regime återinträdde i sina rättigheter, Schiller dog, Goethe blef en stiel formalist och den Romantiska Scholan böhjade en tid såsom en esterdyning på det vittra werldshafvet. Snart blef allt lugnt: Tieck gaf med sitt exempel fart åt Novell-literaturen, som snart likt spän sätta åt alla håll på den smakuziga ytan, Ny-Franska Scholan gaf sig ned i djupet och återkom tidt och ofta med högst varisitiska fynd. Under tiden blef lusten mer och mer qualmig och tung, kritiken led af röt-mänadens inflytelse, talangen hörjade taga sold hos interessen, witterheten att gå i dagsverke hos tendenserna. Tiden blef tungtint och hörjade tänka på det allmänt-nyttiga, hvilket är en god sak, så wida det icke får öfvermagten, — Walter Scott undanträngdes af Novellisterne; den söna litteraturen hörjade präsentera sig i sickformar och sökte i denna anspräkslösa drägt göra så många lesnadsreglor tillgängliga, att werlden hörjade se ganska smäförsämdig ut. Det allmänt-menskliga, det högsta, det Guddomliga, med ett ord: det genuina i konsten, det affigilda be-

tydelsefulla i witterheten försvann mer och mer, och konsten förrände sig i en labyrinth af yttiga, hvardagliga intresen. Sådant blef det: sådant är det.

Man synes hafta öfverenskommit att stona tiden för swagade nerv-system från olycket af alla skarpt och med värma uttalade meningar. Dette som skulle alla sådana yttringar vara samtidens främmande; men man kan med säkerhet påräkna, att, ehwär de låta sig förnimma, kritiken genast åtager sig den så brutalt uppstrända mensehets sak. Man säger hvarandra arigheter, eller — om den polemista andan, hvilket icke så sällan händer, påkommer, blandar man med en smidighet, som är förtjusande, med en illvilsa, som är försyngande att göra väsen af sig. Det är en slags tröst, en slags swalka under en period af dylik nedslagenhet och doshetta att förnimma en stormande röf, en manlig harm, som gifwer sig lust i årliga andetag. Ett sådant intryc erforo vi vid genomläsningen af den skrift, som gifvit rubriken till den uppsats och anledningen till de reflexioner vi ofwan framhållte. Tyskland har visserligen även på sednare tid icke saknat sina kritici med både blick och tunga; Wolfgang Menzel, hvilkens omdömen likväl, att tro vår förf., mer än billigt lätit sig bestickas af coteri-interesse och debonni numera slagit sig ned på aldeles heterogena föremål. Heinrich, som likväl antingen af yttighet icke kunnat, eller af skadeglädje icke velat gå till roten med det onda, utan införskräkt sig till att med bitterhet gisla all litterät talang i allmänhet, som icke lämpar sig efter hans mönster, och den gamla Romantiska Scholan i synnerhet. Börne, hvars kritik likväl hade en öfvervägande politisk tendens, dock med den förtjensten att vara både djungående och årlig, o. s. w. Men mähända har ingen af de föregående så opartiskt, så grundligt och mot alla partier fonslöszt gått till wäga, som Marggraff; och den enda förebräelse, som han mähända förtjenar, skulle vara den, att han med alltsör hård hand skötter sin recenserliga anatomisering, liksom öfvertygad om, att det swärlijgen finnes en talang, som ej lider af sitt rötsår.

(Forts. n. g.)

Litteratur.

Häses Dogmatik i sammandrag. Bihang till Häses Hutterus Redivivus och Kyrkohistoria, jemte en Inledning: En blick på tiden Religion och Theologi. Örebro. 1839.

(Sl. fr. föreg. N:o.)

"Deraf härleder sig och tiden skarpa förkärring, dess proselytmakeri, hvars lösen är: "jag eller ingen! jag har rätt och ingen annan." Hvar och en som kan tänka förswarligt, tror sig ha funnit den wises sten och sätter sig med den under allstöns helselätenhet och öfverhylgelse af wara ingifven af Gud, — hvilket är sant, ty jaget är här Gud, — på sin trefot eller trädstol och spår, huru Europa ställ se ut efter ett decennium o. s. w. Somliga undra, om ej verldens ottersta tid är kommen, andra om ej den gyllene tiden är inne, den tredje att allt blir sig lika, en jemwigt emellan synd och godt, olika modifierad för olika tidehvarf o. s. w. Menniskan spår och Gud rår. Under denna oändliga mångfald af olika meningar, oändgänglig, när hvatt jag, som kan

äfsta fram en mening, gör anspråk på dess allena gällande Kraft, besinner sig menseheten liksom i skumraset, ser ej så noga föremålen såsom de verkligent äro, skötter sig dersöre än här och än der, jemrar sig öfwer sären och skriker, för att på lösen känna igen och vägledas hjälpsamt af kamraterna. Men dejsa hafta nog mycket göra att frakta sig helswa fram. Detta hwimmel af röster, sammonsbändande i en stor dissonance, öfverröstar individen. När alla vilja tala och ingen vill tiga, vill ingen höra; deraf har man en ny babylonisk förbistring. Alla skrifwa och få läsa.

Men, säger man, i detta hwimmel finns dock något gemensamt; i detta mörker finnes något allmänt, det wore trängtan efter hus, eller rättare frälen, som redan drog sin ädra genvom detta mörker. Sämod sädara husådor har man uppgifvit Industrien, Friheten o. s. w. Man säger, Industrien, det practiska, är en af dagens stora rigningar och redan denna tillåter ej ett översat famlande i mörkret. Den tändar hus, som den helsj gjort, och arbetar i sitt antestes svett. Det medges att i ett qvarrer af denna verldenes stad hamra, hylla, sätta deha industriens fötbeharn. Men om man ej kan säga om detta som om andra, att de arbeta i mörkret, men blott gymnastisera hvar på sin lilla punkt, passa sig motion, och alltså deras arbete är barnlös, utan synlig frukt, så är Industriens man dock så förälskade i scenet af de hemgjorda lhusen, att de stänga till sina luckor, ej släppa in Guds dag och anse dess solljus för ett matt sken emot dessa, och inbillia sig till slut af wana att ljustet är en natt. Förfägningsigt folk tänker dock helt naturligt: wist är arbetet en välsignelse, men i sin ordning, på sin tid; hvorföre ej låta det rätta ljustet, menseheters gyllene dag, lyfa fred och välsignelse öfwer deras idoghet? Menniskan tyckes nu vilja ha att tacka sig helsj för allt, och vår Herré för inter. Ned andra ord: de arbetande eldarna, som hittills varit, om ej förrycka, åminstone misfakta, böra nu visserligen uppmuntras till utveckling af hvarje inneboende, samhällets välsänd besödrande, kraft och aktas jemvigt andra samhällsklaser, men man bör ej glömma, att de dock hufwudsakligen endast arbeta för detta ljustets goda, och blott medelbart för det andliga lifvet, och att detta andliga lif, uppenbarande sig i Religionens, den sedliga handlingens, wetenskapens och konstens olika rigningar, dock är ljustets gyllene kärna, det sammanhållande i allt samhälle och målet för menseheters hela värld och traktan. Detta tyckas Industriens och det practicas öäkta försvarare glömma. Det practicas idé kan, under författnings af wördnad för det heliga, annars ej nog recommenderas. Det är en stor tanke, att hvarje irre rörelsekraft böf utgå i handling, att idén endast i det yttre fullt kan förverfligas, att det handlande ljustet och verlden ej förmånt böra hållas från ljustet, att ett lif i abstractioner, subjectiva känslor o. s. w., som drar en mur mellan den irre verlden och den yttre verldens så kallade prosa, är något svikt, något "rutter" i samhället.

En annan idé har ännu mera än Industriens af vår tid blifvit misförstådd, nämligen Frihetens. Denna är verkligens själ i tidehvarfets alla rörelser, oron i urverket. Men hurn har ej denne heliga tanke blifvit orenad? Egentligen ges blott en frihet, som är vård att estersträfwas, friheten från synd, från det onda, förböljande, stridsväckande, låga, gemena och smäsinnta. Detta misförstådda friheten rökes vara friheten från det goda, det adla, stora, uppförande, välgörande och försomande. Ingenting är så högt, som ej

deha frihetens öäka barn iubla att kunna tadla; ingenting så förtjänstfullt, som de ej kunna miskänna; ingenting så fridfullt, som de ej kunna oroa, ingen så dygdig, att de ej kunna finna honom fäckad; ingen handling, för hvilken de ej kunna intägga de lägsta, mensekligheten mest wanhedrande, motiver, och likväl uttalar sig åsven hos dem tidehvarvets tråna till förändring. Man will ge affed åt institutioner, som ej mera ha den ursprungliga andan i sig och derföre är onödiga; man will ge folket en känsla af sin makt i staten, som den endast kan utöva vid högre bildning; man will visa, att all annan kyrelseform, än den med garantier, ej tryggar folket från följderna af en krafils eller despotisk illwillig eller osörnufsig regents makt och stieg, och är författnings-; att alla privilegier, alla utmärkelser, som ej ha sin grund i personlig förtjänst om samhället, är orimliga och umbärliga; att ytter tecken ej göra den ena menniskan för mer än den andra att arbetaren bör välsignas &c., hvilket allt är mycket riktigt, menad, och en frukt af tre sekels samliga strävanden och förberedelser. Men med all denna riktigheit i grundtanke, med all strid för en god sak, måste man dock fördöma de personer som ofta strida derföre och de medel, genom hvilka de tro sig besegrade att genomkämpa striden. Saken är den, att de förrt börde resormera sig hela, innan de reformera werlden. Dessutom är ju hela detta mål, om det ock wunnas af dem, något wiherliggen väsentligt, men dock ej absolut, utan relativt giltigt. Staten må ha de yppersta lagar, regenten må ej kunna göra ens i en bagatell något orätt (måhända hindras han ock genom lagens noggranna inskränkningar att göra rätt och godt, hindras som Hercules i bojar skulle ha hindrats att fullbringa sitt samhällsgagnsiga wärft), industrien kunna blomstra, folket bli lärda som professorer, titlar, adelsdiplomer, monopolier och privilegier vara uppbrända på ett håll Friheten till en sot luft, och dermed wore ej derföre werlden i sin innersta kärna hättare. Det positiva är ej affed; förändringen måste börja inskränk, börja med ett alla reformationer adlande och des wanDEL helgande religiöst christligt lif."

Skaldeförsök af G. G. Ingelman. Fjärde Häftet. Stockh. 1838.

Det bästa af detta häfte är Gustaf II Adolf, belönt med Svenska Akademiens stora pris; Årets Tider, belönt med mindre belöningen af Sw. Akad.; Sång öfver Carl X, ämnad till prisskrift; Nyårsdagen 1835, Wärnatten, Templet, Elden, Ossian, De wise af Österlandet, Skedings Minne.

Ingelman har obestridligen poetisk kallelse, fast hans skaldskap ej utströmmar ur någon starkare källa. Ordens poesi eger han i höj grad, poesi i sak åtmnistone i beskrifningar och tillfällighetsdikter. (Den poetiska reflexionen och egentliga lyriken är icke hans sätt). Det är en mildt intagande, till hertat talande ton hos honom, en wiss konst att sammanställa annars strödda skönheter och finnrikt uppsatta ett gifvet tillfälle, som skal besungas. Dessutom finnes hos honom något målannde i föredrag, och något wekt och smidigt i tekniken. Detta häfte är troligen hans bästa. G. II Adolf är nästan, för mycket grann, helt och hållit i samma stil som Beskows Sveriges Aenor, och är des skönhet mestadels de klingande med smak och moda samlade och hopade, praktfulla ordens. Detta rhetorisk-declamatoriska stycke lemnar själun fall, men man kan

dock icke läsa det utan ett visst behag. Förf. kände Akademisens smak och derveden lämpade han sig. Mera tycka vi om Carl X, ty der är en flägt af exakt Ande, fastän hexameterne sundom ej är nog konstnärligt bildad. Förf. borde måhända välja sig ett stycke ur Svenska Historien och arböra der till en hjelteidt t. ex. något ur Carl XII:s lefnad. Han tordes deri ej mislyckas. — Det räckaste är dikteylem Årets Tider, genom den lyckliga sammanställningen af de egendomliga dragen, som karakterisera hvar årstid. Man kunde kalla det års-tidernas bonuppteckning. Wäl bör naturbeskrifningen, för att nå högre värde, vara genomburad af stark lyrik, men åsven detta sätt att fatta saken har sin skönhet, när det är väl gjordt. Nyårsdagen är grann, ykant, har både ideer och bilder för dem i Tegnér s smak. Detta stycke är det enda försöket i det högre lyrica slaget. Det läses med nöje, är väl gjordt. Templet är en ganska lyckad beskrifning.

Reaction och Emancipation eller Hvilken är i Landesorterna Opinionen om d. s. f. Liberala Presen i Sufs wädstaden? Ochja ett Bidrag till Sveriges Historia för nävarande tid. St. 1839. 16 f. B.

Skriften är förträfflig, full af sans och sanning. Det ges visst ingen af Svenska män med öppet öga och varmt hjerta för fosterlandets båsta, som ej underskrifwer den. Den visar att landsortensbladen, (utom 6 och flera af de sådant blott twungan af ytter omständigheter) alla verkaf för Reactionen. Robulismen (d. w. f. det vådla elementet hos den liberala presen) har ohjelpligen fallit i alla bättres opinion.

Nyss utkomna Skrifter
i Stockholm från Häggströms officin:
Norden Mythologij af Grundtvig. Andra Upplagan. Översättning omarbetad af E. W. Ruda. 40 f.
Fäderneslandets Historia i sammandrag för Apolostoliska cholor samt de lågre Klaserna i Lärodomsscholer; af J. Ekelund. 44 f.

Försök till Lärobok i Svenska Historien för flick-Scholor af J. Ekelund. 36 f.

Anvisning att bereda Win af åtskilliga Fruktarter m. m. af Thon. 40 f.

Flora öfver Sveriges Odlade Wexter, innesattande de flesta på fritt land odlade wexter i Sverige, jemte de almnäaste och wackraste fästerwexterna, med kännetecken och kort anvisning om deras odlingsätt, af Nils Lilja. 1 Rd. 16 f. B:co.

Urinvägarnes Sjukdomar, af Brodie. Öfvers. af E. Schwarz. 1 Rd. 24 f.

Nätkelse:
Brefvet fr. Upsala (Nr: 59) andra satzen i sista spalten ändras sät:

Slutligen förklarade han att hans önsningar för vårt framtid väl woro lika varma som för Hans egen son etc.

Gefle, hos M. P. Landin.